

Arrest

nr. 219 460 van 4 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN RISSEGHEM
Messidorlaan 330/1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN OVERDIJN, die *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1995.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 9 november 2015. Op 19 november 2015 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 juni 2017 en 1 augustus 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 17 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Qepcha (district Sholgara, provincie Balkh), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. Op het moment dat u Afghanistan verliet, woonde u al twee jaar in Siaw samen met uw moeder. Uw zus, Farida, woont in hetzelfde huis op het eerste verdiep samen met haar man en schoonouders. U werkte reeds lang in de slagerij van uw schoonbroer op het moment dat uw problemen in Afghanistan begonnen.

Commandant Asib kwam op een dag in de vroege namiddag binnen in de slagerij om vlees te bestellen bij u. Omdat dit vlees niet meteen beschikbaar was, doodde en sneed u een schaap in een kleine plaats achter de winkel. U was hiermee bezig toen u plots zag dat er 3 motorfietsen voor uw winkel kwamen. Iemand van hen zei "Waarom volgde u onze instructies niet?" waarna er twee maal geschoten werd op commandant Asib. Tijdens dit incident slaagde u erin om Mullah Dad Mohammad te herkennen omdat deze als enige niet gemaskerd was. Nadat er geschoten werd, werd u bang en liep u weg langs een kleine uitgang langs uw winkel. Toen ze zagen dat u wegliep, volgden zij u voor enkele minuten. U hoorde een man zeggen "neem die man, want die man zal spioneren voor de overheid". Toen wist u hen af te schudden en na een tijd kwam u thuis aan. Uw moeder, zus en de schoonouders van uw zus waren op dit moment aanwezig. Uw moeder vroeg wat die vuurschoten waren en na enige tijd legde u het uit. U vertelde alles ook aan uw zus die heel ongerust was. U bleef thuis op aanraden van uw moeder. Ongeveer 2 uur later kwam de arbaki. U dacht dat het taliban was omdat ze lokale kleren droegen en u verstopte zich in de badkamer. Ze vielen uw huis binnen en vroegen aan uw moeder waar u was. Zij zei dat u niet aanwezig was, maar ze deden toch een huiszoeking en vonden u in de badkamer. U werd vervolgens meegenomen naar het districtshuis van Sholgara. U werd die nacht ondervraagd door de politie. U ontkende enige betrokkenheid en nadat ze zeiden dat ze u naar een veilige plaats zouden brengen, vertelde u ook dat u Mullah Dad Mohammad zag en dat hij in Taji Kelatan woont. Diezelfde avond is de politie naar het huis van Mullah Dad Mohammad gegaan. Er was niemand aanwezig, maar ze vonden er 3-4 kalasjnikovs. De volgende dag ging uw moeder naar de dorpsouderen om ervoor te zorgen dat u zou worden vrijgelaten. De dorpsouderen gingen vervolgens naar het districtshuis om hiervoor te zorgen. U sprak met hen en zo kwam u te weten dat de huiszoeking bij Mullah Dad Mohammad reeds had plaatsgevonden. Hierna bleef u nog 1 nacht in het districtshuis omdat de dorpsouderen een bewijs moesten opstellen om zeker te zijn dat u niet zou ontsnappen. Dit document brachten ze de volgende dag mee en toen werd u vrijgelaten. U ging naar de bazar waar u uw moeder opbelde. Zij zei dat u naar het huis van uw tante in Mazar-i Sharif moest gaan. De volgende ochtend belde uw moeder u en ze zei dat de taliban langskwam om u te vinden. Ze sloegen uw moeder en braken haar arm en been. U moeder zei dat u moest vluchten. U regelde uw vlucht met behulp van de man van Farida en nadat u nog één nacht bij uw tante bleef, vluchtte u weg. Op 9/11/2015 kwam u aan in België en op 19/11/2015 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende originele stukken voor: de enveloppe waarin de documenten werden opgestuurd, een dreigbrief van de taliban, een brief van de dorpsouderen, de taskara van uw broer, een certificaat van uw vader nadat hij een bepaalde periode in het leger voltooid had en uw stemkaart.

B. Motivering

U vreest dat u bij uw terugkeer naar Afghanistan vermoord zal worden nadat u aan de politie meldde dat de talib Mullah Dad Mohammad betrokken was in een moord die plaatsvond in de slagerij waar u op dat moment aan het werk was. Zij kwamen reeds 2 keer naar uw huis in Siaw, waar ze telkens uw moeder sloegen. De eerste keer dat ze langskwamen, lieten ze ook een dreigbrief achter voor u.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

U werd twee maal gehoord op het Commissariaat-Generaal. Uit een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen blijken een aantal tegenstrijdigheden die ervoor zorgen dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof kan worden gehecht.

Zo spreekt u zichzelf meermaals tegen wanneer u spreekt over het moment waarop u weggevlucht bent uit de slagerij om vervolgens naar uw huis te gaan. U gaf tijdens het eerste gehoor bij CGVS aan dat u het geluid van de achterdeur van de slagerij hoorde wanneer u wegliep (CGVS I, p. 10) en dat u toen begreep dat er iemand was en dat ze misschien kwamen checken of er nog iemand anders in de slagerij was. Vervolgens zegt u tijdens ditzelfde gehoor dat u ze zelf niet gezien heeft en dat u vervolgens verder naar uw huis liep. Eerder in het interview maakt u ook geen melding hiervan tijdens uw vrij relaas (CGVS I, p. 7-8), waardoor aangenomen kon worden dat u slechts een klein vermoeden had dat iemand u gezien zou hebben. Tijdens het tweede gehoor bij CGVS verandert u de feiten volledig door te stellen dat u enkele minuten achtervolgd werd nadat u ontsnapte door de achterdeur van de slagerij. Bijkomend stelt u dat een man een bevel uitriep om u gevangen te nemen omdat u zal spioneren voor de overheid. Ook hiervan maakt u geen melding tijdens het eerste gehoor. Ten slotte stelt u tijdens het tweede gehoor ook nog dat u uw achtervolgers gezien heeft (CGVS II, p. 6), terwijl u in het eerste gehoor uitdrukkelijk stelde dat u hen niet gezien had. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat u voordien eveneens verklaarde dat u hen hoorde zeggen dat u gevangen genomen moest worden op het moment dat u wegluchtte van de slagerij (CGVS II p. 12). Deze de facto ontkenning van uw eerste verklaring is evenwel een ontoereikende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten wordt hierdoor in grote mate ondermijnd. Hiermee samenhangend is het bijzonder merkwaardig dat de taliban enerzijds geen inspanningen ondernam om uw winkel te doorzoeken, dit hoewel ze met 4 waren en er zich slechts een deur tussen u en hen bevond die zeer dichtbij en zichtbaar moet zijn geweest gezien u het incident kon zien door een gat in de deur en hen evenzeer kon horen praten, alvorens commandant Asib neer te schieten (CGVS I p.7,10), maar dat ze anderzijds toch meteen een achtervolging inzetten omdat u getuige was van de door hun gestelde daden. Gezien het feit dat ze klaarblijkelijk angst hadden dat er getuigen van de aanslag zouden zijn is het eveneens merkwaardig dat de talib Mullah Dad Mohammad geen moeite deed om zijn gezicht te bedekken (CGVS II, p. 5-6) hoewel uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat dit een gekend figuur was in uw regio. Dergelijke onlogische handelwijze komt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten evenmin ten goede.

Ook aangaande het aantal mensen dat thuis was op het moment dat u wegluchtte uit de slagerij, kan worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo weet u tijdens het eerste gehoor te vertellen dat uw zus en haar schoonmoeder ergens als gast uitgenodigd waren op het moment dat u thuiskwam. Haar schoonvader en man waren naar de bergen voor stenen. U vertelt dat u dus alleen thuis was samen met uw moeder (CGVS I, p. 11). Wanneer er u tijdens het tweede gehoor bij het CGVS opnieuw gevraagd wordt wie er aanwezig was in uw huis toen u aankwam, zegt u dat uw moeder en uw zus daar waren (CGVS II, p. 7). Later in het gehoor geeft u zelfs aan dat de schoonouders van uw zus eveneens aanwezig waren in het huis toen u aankwam van de slagerij (CGVS II, p. 8). Bijkomend wordt u gevraagd of u ook gesproken heeft met uw zus na uw vlucht uit de slagerij. Hierop antwoordt u dat ze zeer ongerust was wanneer u haar vertelde wat er gebeurd was in de slagerij (CGVS II, p. 7). Om mogelijke verwarring tegen te gaan, werd u nog gevraagd waar uw andere zussen zich bevonden op het moment dat u gevlucht was uit de slagerij. U geeft echter aan dat de ene zus in (Jangali) woont en de andere in Qepcha (CGVS II, p.8). Er kan dus geen logische verklaring gevonden worden voor het feit dat u op het ene moment zegt dat uw zus en haar schoonouders niet aanwezig zijn en op het andere moment wel. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat u steeds hetzelfde verteld heeft, namelijk dat iedereen thuis was, behalve de man van uw zus (CGVS I, p. 13). Ook hier ontkent u dat u een andere verklaring aflegde tijdens het eerste gehoor. Deze uitleg is dus eveneens ontoereikend om de vastgestelde

tegenstrijdigheid te kunnen aanvaarden. Het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande het aantal mensen dat thuis was op het moment dat u wegluchtte uit de slagerij, zorgt ervoor dat uw verklaringen weinig aannemelijk overkomen en ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid.

Een andere tegenstrijdigheid die werd opgemerkt, betreft de periode waarin u gevangen zat in het districtshuis van Sholgara. U bleef tijdens deze periode steeds in dezelfde ruimte in het districtshuis. De eerste avond dat u zich hier bevond, werd u ondervraagd door de politie. In het eerste gehoor meldt u dat u vóór de ondervraging een stuk brood en een fles water kreeg. Toen het nacht werd tegen 10-11 uur, kwam de politie u vervolgens ondervragen (CGVS I, p. 12). In het tweede gehoor vermeldt u opnieuw dat u een stuk brood kreeg en dat ze u water gaven. Wanneer u gevraagd wordt of u dit eten kreeg vóór- of nadat ze u vragen kwamen stellen, zegt u dat u pas na de bevraging brood kreeg (CGVS II, p. 9). Hiermee geconfronteerd, zegt u dat u steeds verklaard heeft dat u eerst ondervraagd werd alvorens eten te krijgen (CGVS II, p. 13). U ontkent dus dat u in het eerste gehoor een andere verklaring heeft afgelegd, wat echter geen enkele afbreuk doet aan de voornoemde tegenstrijdigheid. In de periode dat u zich in de gevangenis bevond, vernam u ook dat de politie naar het huis van Mullah Dad Mohammad ging nadat u hen het adres van zijn huis bezorgde. U slaagt er echter niet in om eenduidig te zijn over het precieze moment waarop de politie deze huiszoeking liet plaatsvinden. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS beweert u in uw vrij relaas dat ze de operatie (huiszoeking) eerst gingen plannen en dat ze de nacht erna met de operatie begonnen (CGVS I, p. 7). Later herhaalt u opnieuw dat ze de nacht na de nacht waarin u ondervraagd werd naar het huis van Mullah Dad Mohammad gingen (CGVS I, p. 13). In het tweede gehoor verandert u uw verklaring hierover door te stellen dat de politie meteen vertrok nadat u hen vertelde over het huis van Mullah Dad Mohammad. Om meer zekerheid te hebben hierover werd u opnieuw gevraagd of u de eerste nacht ondervraagd werd en of de politie diezelfde nacht meteen naar het huis van Mullah Dad Mohammad ging. Dit wordt opnieuw door u bevestigd. Nadat de dorpsouderen langskwamen in het districtshuis om uw vrijlating te eisen, vertelt u dat u nog 1 nacht in het districtshuis verbleef. Hoewel u niet geconfronteerd werd met dit opmerkelijke verschil, herhaalde u tot twee maal toe dat de politie diezelfde avond nog naar Mullah Dad Mohammad ging zoeken (CGVS II, p.10). Gezien het feit dat u er niet in slaagt hierover op een concrete en eenduidige wijze te vertellen en u reeds op verschillende tegenstrijdigheden gewezen werd, kan ook hieruit geconcludeerd worden dat uw verklaringen weinig aannemelijk zijn, ondanks het feit dat u niet geconfronteerd hiermee.

Al deze elementen samengenomen, zorgen ervoor dat aan uw asielmotieven geen geloof kan worden gehecht. Er werden een aantal opvallende tegenstrijdigheden vastgesteld. Sommige van deze tegenstrijdigheden betroffen kernelementen van uw asielfrelaas. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen. Een dergelijke tegenstrijdigheid in een in wezen weinig complex relaas is dan ook nefast voor uw geloofwaardigheid.

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dergelijke hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in

2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Balkh province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn “non-conflict related”. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op “high-profile”doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie blijkt bovendien een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere noordelijke en noordoostelijke provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige

schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Betreffende de bedreigingen door de Taliban die u vermeldde, en waarvan u ook 1 dreigbrief neerlegde, moet eveneens worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat dergelijke dreigbrieven in Afghanistan eenvoudig zelf vervaardigd kunnen worden en dat dit ook veelvuldig gebeurt. De bewijswaarde van deze dreigbrief is bijgevolg uiterst gering en zij kunnen bijgevolg slechts dienen om plausibele en coherente verklaringen te ondersteunen, hetgeen hier allerminst het geval bleek. Zo wist u niets te vertellen over de inhoud van deze dreigbrief.

De overige documenten die u neerlegde (de enveloppe waarin uw documenten werden opgestuurd, een brief van de dorpsouderen, de taskara van uw broer, een certificaat van uw vader nadat hij een bepaalde periode in het leger voltooid had en uw stemkaart), kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Zij kunnen weliswaar uw identiteit en uw verblijf in Balk aantonen, maar zij kunnen geenszins volstaan om de door u verklaarde problemen in Afghanistan aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.1.1. De verzoekende partij zet haar middel uiteen als volgt:

“Enig middel van de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de manifeste appreciatiefout, van de schending van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. CGVS neemt argumenten van tegenstrijdigheden in de verklaringen van de verzoeker.

Na een lezing van de bestreden beslissing, gaat het over drie kleinen punten.

We moeten hier verschillende punten onderlijnen :

- *Mijnheer is erg jong en is erg getraumatiseerd door de evenementen dat hij heeft geleefd in zijn land van herkomst.*
- *Hij is ongeschoold.*
- *Hij werd twee malen lang bevraagd en heeft een gedetailleerd asielrelaas gegeven.*

Immers heeft de verzoeker de moord met alle de details verteld bij het CGVS.

Hij heeft een precies beschrijving van de scene gegeven, en ook van de plaats waar het gebeurt.

Hij heeft ook zijn vlucht van zijn land verteld, wat er in Iran gebeurt.

Hij heeft ook zijn arrestatie uitgelegd die door het CGVS niet betwist is.

- *De eerste tegenstrijdigheden zouden over het incident van de slagerij gaan.*

Na een lezing van de bestreden beslissing kunnen we zien dat het alleen maar over de vlucht van de verzoeker gaat.

De verzoeker zou heeft verklaard tijdens het eerst verhoor dat hij niemand achter hem heeft gezien en dat hij zijn achtervolgers heeft gezien, tijdens het tweede gehoor.

Het CGVS heeft echter niet rekening gehouden met de context en met de verklaringen.

Het moet herhaald worden dat Mijnheer het getuig was van een moord die door de talibans word gepleegd.

Hij moest door de achterdeur vluchten om zijn leven te redden.

Meer moet het nog onderlijnend worden dat de verzoeker verschillende keren verklaard heeft dat de Talibans gemaskeerd werden behalve M. D. M. [...].

Mijnheer heeft verklaard tijdens het eerst gehoor dat hij iemand zag toen hij in de tuin was en dat hij gevlucht is.

Hij heeft tijdens zijn tweede gehoor verklaard dat hij zag dat er mensen hem achterliepen.

Het is duidelijk dat er geen tegenstrijdigheid in de verklaringen in de verzoeker en we kunnen gemakkelijk de situatie zien :

Mijnheer was getuige van de moord van de Commandant Assib, en moest vluchten door de achterdeur.

Hij heeft dan gezien mensen achter hem en heeft een ervan roepen gehoord.

Bijgevolg moeten we vaststellen dat het CGVS een manifeste appreciatiefout heeft gepleegd.

Het is argument genomen over het feit niet tijdens zijn vrij relaas erover gesproken.

We moeten nog hier onderlijnend worden dat een dergelijke argument geen zin is in de mate dat dergelijke relaas tot doel heeft om een algemeen beeld te geven, en dat de asielzoeker verder over details zal bevragen.

CGVS gaat verder en neemt argument op het feit dat de talibans niet de slagerij doorzochten voor de moord van de Commandant, maar poging heeft genomen om een getuige achter te lopen.

Het moet eerst onderlijnend worden dat het erg moeilijk voor de verzoeker is om te weten wat het er aan de hand in het hoofd van taliban's is.

Meer moeten we onderlijnen dat CGVS niet met de context rekening gehouden heeft.

Immers blijkt het uit het asielrelaas van de verzoeker dat de moord van zijn klant erg vlug ging.

De taliban's zijn aangekomen met de broomfietsen, de Mollah is binnen de slagerij binnengekomen, heeft een beetje gesproken en dan heeft de commandant gedoden.

In dergelijk context is het duidelijk dat de bedoeling van de aanvallers was om erg vlug de plaats te verlaten.

Dan hebben ze gehoord de deur klonken en ze begreep dat er een getuig ter plaats werd.

Met dit nieuwe element was het niet mogelijk voor de aanvallers om de plaats zo simpel te verlaten. Het is meer dan waarschijnlijk dat ze op dat moment de tweede plaats in de slagerij gevonden heeft en de achterdeur.

Rekening houden met die context is het niet abnormaal dat de aanvallers geen eerste bezocht heeft gemaakt.

Het is dan argument genomen dat M. D. M. [...] niet gemaskeerd werd.

CGVS heeft niet rekening gehouden met de context en de verklaringen van de verzoeker, die een simpel uitleg geeft.

Immers is het duidelijk dat de Taliban's aan het Commandant verweet om geen nieuws te geven en om een impliciete weigering aan hun aanbod te geven.

Met de enige zin die uitgesproken werd door de Mollah is het ook duidelijk dat het bezoek was om de Commandant te doden.

Rekening houden met het feit dat de Taliban's niet over de tweede kamer van de slagerij weten en dat ze dachten om alleen te zijn, is het niet abnormaal dat de Mollah niet gemaskeerd werd, integendeel.

De Mollah wou laten weten aan de Commandant door wie hij gedood is.

Het is duidelijk dat het bestuur niet met alle de context rekening gehouden heeft, en verschillende appreciatiefouten heeft gepleegd.

Er is bijgevolg een schending van het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

- Over de aanwezige personen in de thuis.

CGVS beschouwt dat er tegenstrijdige verklaringen zijn over welke personen thuis zijn na de slagerij incident.

De verzoeker zou hebben verklaard tijdens zijn eerst verhoor dat haar zus een schoonfamilie afwezig zou zijn, en, tijdens zijn tweede verhoor dat ze aanwezig zou zijn.

Het is belangrijk de evenementen te herinneren en ook de algemene context.

Mijnheer leefde in een huis die in tweede werd verdeeld.

Zijn zus, haar man en schoonfamilie wonen op een verdieping, en de andere is genomen door de verzoeker en haar moeder.

Op de dag van het incident moest de verzoeker erg snel vluchten uit de slagerij, en kwam thuis aan in een bijzondere stressvol staat.

Hij kon zien dat haar moeder thuis was maar moest zijn bewust terugvinden.

Het moet onderlijnend worden dat de verzoeker letterlijke uitgelegd heeft dat hij later over de situatie gesproken heeft.

Dan heeft hij gezien dat haar zus terug was, en hij kon ook met haar over de situatie spreken.

Er is bijgevolg geen tegenstrijdigheid in de verklaringen van de verzoeker, en zijn verklaringen waren duidelijk :

Toen hij thuis terugkwam zag hij zijn moeder.

Hij moest zijn bewust terugvinden en dan kon hij met zijn familie spreken over de situatie.

CGVS heeft ni et rekening gehouden met de verschillende verklaringen en de context en heeft het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

- Betreffende zijn hechtenis.

CGVS neemt argument over twee beschouwde tegenstrijdigheden tijdens zijn verhoren, een over de maaltijd, en een over de operatie tegen de Mollah.

Het moet eerst onderlijnen worden dat veel punten van zijn hechtenis niet in twijfel gebracht werd.

De plaats van zijn hechtenis, het feit dat hij aangehouden werd, de tijd van zijn hechtenis, de tussenkomst van de elders, zijn vrijlating en zijn vlucht werden in twijfel gebracht.

CGVS heeft twee kleine elementen genomen.

Over de maaltijd, gaat het over het tijdstip wanneer de verzoeker het stuk brood gekregen heeft...

Een dergelijke punt is klein en kan geen geloofwaardigheid van een asielrelaas aantasten.

Meer moet het nog onderlijnend worden dat er geen tegenstrijdigheid in het asielrelaas van de verzoeker is, en het bestuur begaat manifeste appreciatiefout in de lezing van de verklaringen van de verzoeker.

De verzoeker verklaarde dat ze brood kreeg na zijn aankomst in het districthuis en dat hij ook een klein stukje brood kreeg na zijn ondervraging.

De verklaringen van de verzoeker waren duidelijk, en CGVS begaat manifeste appreciatiefout in de lezing ervan.

Over de operatie is het verweten aan de verzoeker om tegenstrijdigheden over het moment de politieoperatie te hebben.

Het moest eerst herhaald worden dat de verzoeker door politie tijdens twee nachten werden, aangehouden.

Hij was bevraagd tijdens de eerst nacht, en dan heeft de politie de informatie over de moordenaar van de Commandant Asib gekregen.

CGVS beschouwt dat de verzoeker van versie verandert heeft over de tijdstip van de politieoperatie maar verwijst naar geen enkele concrete elementen...

Meer moet het onderlijnend worden dat de kernaspect ni et in twijfel gebracht, met name de operatie tegen een belangrijk Taliban's leider.

Dat feit is centraal in de mate dat het ernstige gevolgen voor de verzoeker heeft.

CGVS heeft dus niet met alle de verklaringen van de verzoeker rekening gehouden, en een slechte analyse van de situatie van de verzoeker gepleegd heeft.

Het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht geschonden is.

- Betreffende de documenten die neergelegd werden door de verzoeker.

CGVS is van mening dat dergelijke documenten zijn standpunt niet verandert.

Echter moeten we vaststellen dat het bestuur geen grondige analyse van de documenten maakt.

Er is een bijgevolg een nieuwe schending van het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Immers legt deze laste plicht op het bestuur op om het dossier met zorg klaar te maken, die hier niet het geval is.

Die feit is ernstiger dat dergelijke documenten kernpunten van de asielrelaas van de verzoeker aan tonen, met name de bedreigingen van de talibans.

Deze documenten tonen ook de hechtenis aan van de verzoeker;

Het moet vaststellen worden dat alle die elementen aan tonen dat de verzoeker een risico van vervolgingen loopt in geval van terugkeer in Afghanistan.

Door niet de kwaliteit van vluchteling aan de verzoeker te erkennen hedft het CGVS het artikel 48/3 van de wet van de 15 december 1980 geschonden.

- Betreffende de subsidiaire bescherming

Het CGVS is van mening dat de verzoeker niet in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming.

Het bestuur is van mening dat er geen blind geweld tegen burgerlijke mensen in het herkomstgebied van de verzoeker is.

Het bestuur verwijst naar twee documenten, een van de UNHCR en een van de CEDOCA.

Als de informatie van meer vrede provincie spreekt moeten we vaststellen dat er veel incidenten (259) in de provincie plaatsvinden.

Dergelijke incidenten hebben meer dan 1300 slachtoffers gemaakt alleen maar voor de jaar 2016.

Het verslag spreekt van verschillende terreur aanvallen, en het nodigheid van zekerheidsoperatie.

Dergelijk verslag toont niet aan dat de situatie zeker in de provincie van de verzoeker, integendeel.

Dat feit is ernstiger dat CGVS van een verslechtering van de algemeen Afghaanse situatie spreekt.

De bestreden beslissing spreekt ook van een document van UNHCR maar we moeten vaststellen dat dergelijke document niet in het administratief dossier zit.

Het is bijgevolg totaal onmogelijk om deze bron na te kijken en de bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden.

CGVS neemt ook argument over het feit dat er veel IDP's in de provincie zou zijn.

Het moet onderlijnen worden dat CGVS een manifeste appreciatie fout begaat in de mate dat er veel IDP's alleen maar in de stad van Mazar, die ook de interne vluchtelingen van de provincie moeten onthalen rekening houdend met de situatie die in de provincie heerst.

CGVS neemt ook argument over de economische activiteiten van de provincie om aan te tonen dat er geen risico voor de verzoeker is.

Echter een recent verslag (<http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=search&docid=59a527ca4&skip=0&query=Balkh&querysi=Balkh&searchin=iulltext&sort=date>) spreekt van de gevolgen van deze economische activiteiten over de veiligheidssituatie.

Immers zijn er meer en meer banden die gewelddadige aanvallen pleegden (pagina 30).

Meer herhaalt deze last verslag dat de veiligheidssituatie negatieve gevolgen over de economische situatie van de provincie heeft (pagina 30).

Betreffende de IDP's moet het verslag vaststellen :

"Some IDPs were forced to return to place of origin because they could no longer afford the rent and living expenses in Mazar [although] most of them come from unsecure areas "

Het moet nog vaststellen worden dat een recent verslag van de Deutsche Asielbestuur spreekt van een recent aanslag in de provincie van Balkh.

Het moet vaststellen worden dat er een situatie van geweld heerst in de herkomstgebied van de verzoeker, en het CGVS heeft de artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 geschonden.

Voorts leidt deze schending tot een schending van artikel 62 van het wet van 15 december 1980 en van artikelen 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Immers leggen deze artikelen op dat de bestuurshandelingen gemotiveerd worden en dat deze motivatie adequaat is op feitelijke en juridische vlak.

In de mate waar de beslissing het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt kan het niet adequaat gemotiveerd wordt.

Bijgevolg worden de artikelen 62 van het wet van 15 december 1980 en 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden

• Wat de kwaliteit van vluchteling betreft (Artikel 48/3 van het wet van 15 december 1980)

Is iedere persoon gevlucht als hij met bestaansrecht vreest dat hij ten gevolge van zijn ras, zijn godsdienst, zijn nationaliteit, zijn lidmaatschap van een zekere sociale groep wordt vervolgd of zijn politieke overtuiging, en die of, ten gevolge van deze vrees kan, wil zich van de bescherming van dit land eisen, of die, door bovengenoemd gevreesd, niet er niet wil terugkeren.

Het blijkt van het asielrelaas uit dat de verzoeker gefolterd werd.

Hij was getuige van het shot van een Commandant in zijn slagerij die door de talibans werd gepleegd.

Hij was vastgehouden, heeft informatie over de daders gegeven, en hij is onderzocht door de talibans.

Rekening houdend met de Afghaanse situatie is het totaal onmogelijk om een nuttige bescherming te hebben.

De vluchtelingstatus moet aan de verzoeker toegekend.

• Wat de subsidiaire bescherming betreft (Artikel 48/4 van het wet van 15 december 1980)

Mijnheer is een deel van een risico's groep, met name mensen die onderzocht is door Talibans.

Meer moet het nog onderlijnend worden dat de zekerheidssituatie kritisch blijft in het gebied van herkomst van de verzoeker.

Het betreft dat CGVS niet met het geheel van de elementen rekening heeft gehouden die het mogelijk maken om op juiste wijze de situatie te analyseren, en niet met de context rekening gehouden zodanig dat het nodig is om de betwistbare beslissing te herzien en om aan de verzoeker het asielrecht of aan gebrek de subsidiaire bescherming te verlenen."

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de

verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.4.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart niet te kunnen terugkeren naar haar dorp Qepcha gelegen in het district Sholgara in de provincie Balkh. Op het ogenblik dat de verzoekende partij Afghanistan verliet woonde de verzoekende partij reeds twee jaar in Siaw met haar moeder. De verzoekende partij werkte in de slagerij toen haar problemen in Afghanistan ontstonden. Toen de verzoekende partij een schaap slachtte voor commandant A., een klant van de verzoekende partij, in een kleine plaats achteraan in de winkel werd deze persoon in de slagerij neergeschoten. Tijdens dit incident slaagde de verzoekende partij erin om mullah D. te herkennen omdat deze als enige niet gemaskerd was. Nadat er geschoten was liep de verzoekende partij via een kleine uitgang weg daar ze schrik had. Toen de mannen die commandant A. hadden neergeschoten dit zagen hebben ze de verzoekende partij gedurende een aantal minuten achtervolgd. De verzoekende partij hoorde een man zeggen: *“neem die man, want die man zal spioneren voor de overheid”*. De verzoekende partij vervolgt dat ze hen afgeschud heeft en naar huis gegaan is. De verzoekende partij verklaart dat ze alles aan haar moeder en zus verteld heeft. Haar moeder zou haar aangeraden hebben om thuis te blijven. Ongeveer 2 uur later kwam de arbaki. De verzoekende partij stelt dat ze eerst dacht dat het om talibanleden ging daar ze lokaal gekleed waren. Daarom heeft de verzoekende partij zich in de badkamer verstopt. Ze hebben het huis van de verzoekende partij aangevallen. Verzoekers moeder zou verklaard hebben dat de verzoekende partij niet thuis was, maar na de huiszoeking hebben ze de verzoekende partij in de badkamer gevonden. Vervolgens werd de verzoekende partij meegenomen naar het districtshuis van Sholgara waar de verzoekende partij door de politie ondervraagd werd. Daar ontkende de verzoekende partij enige betrokkenheid. Nadat ze beloofd hadden om de verzoekende partij naar een veilige plek te brengen, vertelde de verzoekende partij dat zij Mullah D. M. zag en dat hij in Taji Kelatan woont. Diezelfde avond is de politie naar het huis van Mullah D. M. gegaan. Er was niemand aanwezig, maar ze vonden er 3-4 kalasjnikovs. De volgende dag ging verzoekers moeder naar de dorpsouderen om ervoor te zorgen dat de politie de verzoekende partij zou vrijlaten. De dorpsouderen gingen vervolgens naar het districtshuis

om hiervoor te zorgen. De verzoekende partij sprak met de dorpsoudsten en kwam zo te weten dat de huiszoeking bij Mullah D. M. reeds had plaatsgevonden. Hierna bleef de verzoekende partij nog één nacht in het districtshuis omdat de dorpsoudsten een bewijs moesten opstellen om zeker te zijn dat de verzoekende partij niet zou ontsnappen. Dit document brachten ze de volgende dag mee en toen werd de verzoekende partij vrijgelaten. Op de bazar belde de verzoekende partij haar moeder op. Zij zei dat de verzoekende partij naar het huis van haar tante in Mazar-i Sharif moest gaan. De volgende ochtend deelde verzoekers moeder per telefoon mee dat de taliban langsgekomen waren. Ze hadden verzoekers moeder geslagen waardoor zij een arm en een been brak. Haar moeder zei dat ze moest vluchten. Vervolgens regelde de verzoekende partij haar vlucht met behulp van de man van F.. Nadat de verzoekende partij nog één nacht bij haar tante verbleven had, vluchtte de verzoekende partij weg.

Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: een dreigbrief van de taliban, een brief van de dorpsoudsten, een taskara van haar broer, een certificaat met betrekking tot de tewerkstelling van verzoekers vader, haar stemkaart en de enveloppe waarin de stukken verstuurd werden.

De taskara van verzoekers broer en het attest van met betrekking tot de tewerkstelling van verzoekers overleden vader, hebben geen betrekking op de persoon van de verzoekende partij en zijn derhalve niet dienstig. De stemkaart van de verzoekende partij en de enveloppe waarin de stukken verstuurd werden, hebben evenmin betrekking op het vluchtrelaas van de verzoekende partij. De brief van de dorpsoudsten stelt dat de verzoekende partij samen met haar moeder bij verzoekers zus wonen. Dit gegeven wordt *in casu* niet betwist. Voorts stelt de brief van de dorpsoudsten dat de verzoekende partij problemen heeft met de taliban en alles over de verzoekende partij bevestigen. Deze brief is in algemene termen opgesteld, dat voormelde verklaringen op zich onvoldoende zijn om het relaas van de verzoekende partij te staven. Wat de handgeschreven dreigbrief betreft, dient te worden gewezen op informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de identiteit en herkomst van de verzoekende partij aan te tonen (stuk 17, Landeninformatie, COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 27 juni 2013).

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar asielrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad kan in navolging van de verwerende partij geen geloof hechten aan verzoekers vluchtmotieven.

Het is inderdaad zo dat de verzoekende partij geen eenduidige verklaringen afgelegd heeft omtrent wat er gebeurd is toen ze van de slagerij naar huis wegvluchtte. In de bestreden beslissing wordt correct aangegeven dat: *"Zo spreekt u zichzelf meermaals tegen wanneer u spreekt over het moment waarop u weggevlucht bent uit de slagerij om vervolgens naar uw huis te gaan. U gaf tijdens het eerste gehoor bij CGVS aan dat u het geluid van de achterdeur van de slagerij hoorde wanneer u wegliep (CGVS I, p. 10) en dat u toen begreep dat er iemand was en dat ze misschien kwamen checken of er nog iemand anders in de slagerij was. Vervolgens zegt u tijdens ditzelfde gehoor dat u ze zelf niet gezien heeft en dat u vervolgens verder naar uw huis liep. Eerder in het interview maakt u ook geen melding hiervan tijdens uw vrij relaas (CGVS I, p. 7-8), waardoor aangenomen kon worden dat u slechts een klein vermoeden had dat iemand u gezien zou hebben. Tijdens het tweede gehoor bij CGVS verandert u de feiten volledig door te stellen dat u enkele minuten achtervolgd werd nadat u ontsnapte door de achterdeur van de slagerij. Bijkomend stelt u dat een man een bevel uitriep om u gevangen te nemen omdat u zal spioneren voor de overheid. Ook hiervan maakt u geen melding tijdens het eerste gehoor. Ten slotte stelt u tijdens het tweede gehoor ook nog dat u uw achtervolgers gezien heeft (CGVS II, p. 6), terwijl u in het eerste gehoor uitdrukkelijk stelde dat u hen niet gezien had. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat u voordien eveneens verklaarde dat u hen hoorde zeggen dat u gevangen genomen moest*

worden op het moment dat u wegvluchtte van de slagerij (CGVS II p. 12). Deze de facto ontkenning van uw eerste verklaring is evenwel een ontoereikende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten wordt hierdoor in grote mate ondermijnd." In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt in het verzoekschrift heeft de verzoekende partij tijdens het eerste gehoor niet verklaard dat zij iemand zag toen ze in de tuin was en zij gevlucht is. De verzoekende partij heeft enkel aangegeven dat toen ze wegliep ze het geluid van de deur hoorde, maar dat ze niemand gezien heeft. Het gegeven dat ze niemand gezien heeft, heeft de verzoekende partij herhaald. Ook heeft ze tijdens het eerste gehoor niet verklaard dat er iemand haar gedurende enkele minuten achtervolgd heeft. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift argumenteert, betreft dit geen detail van haar relaas. Het heeft immers betrekking op de kern van haar vluchtrelaas daar het de concrete bedreiging van de taliban naar de verzoekende partij toe betreft. Daarenboven stelt de verzoekende partij tijdens het eerste gehoor dat ze het volgende hoorde: *"De ene motorcycle Dad Mohammad kwam van zijn motorcycle en vroeg aan Asib, waarom aanvaardt u onze woorden niet? Hij zei "we zenden u brieven en waarom aanvaardt u het niet en waarom gehoorzaamt u ons bevel niet?" Hier Asib zei "geef mij aub nog een kans. Ik zal proberen u bevelen te gehoorzamen." Wanneer hij nog een kans vroeg. Op dat moment schoten ze hem neer."* (gehoorverslag 23 juni 2017, p. 10). Daarentegen verklaarde de verzoekende partij tijdens het tweede gehoor toen haar uitdrukkelijk de vraag gesteld werd of ze de conversatie kon volgen tussen de betrokkenen personen tijdens het incident in haar slagerij, dat ze niks kon horen. Nadat de protection officer de vraag nogmaals herhaald heeft, stelt de verzoekende partij dat *"wanneer ze hem doodden was ik bezig met het dier te snijden achter mijn winkel. Ik hoorde gewoon dat iemand zei tegen commandant A.[...] "waarom volgde u onze instructies niet?" Ik hoorde enkel die zin van hen."* (gehoorverslag 1 augustus 2017, p.4).

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *"Ook aangaande het aantal mensen dat thuis was op het moment dat u wegvluchtte uit de slagerij, kan worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo weet u tijdens het eerste gehoor te vertellen dat uw zus en haar schoonmoeder ergens als gast uitgenodigd waren op het moment dat u thuiskwam. Haar schoonvader en man waren naar de bergen voor stenen. U vertelt dat u dus alleen thuis was samen met uw moeder (CGVS I, p. 11). Wanneer er u tijdens het tweede gehoor bij het CGVS opnieuw gevraagd wordt wie er aanwezig was in uw huis toen u aankwam, zegt u dat uw moeder en uw zus daar waren (CGVS II, p. 7). Later in het gehoor geeft u zelfs aan dat de schoonouders van uw zus eveneens aanwezig waren in het huis toen u aankwam van de slagerij (CGVS II, p. 8). Bijkomend wordt u gevraagd of u ook gesproken heeft met uw zus na uw vlucht uit de slagerij. Hierop antwoordt u dat ze zeer ongerust was wanneer u haar vertelde wat er gebeurd was in de slagerij (CGVS II, p. 7). Om mogelijke verwarring tegen te gaan, werd u nog gevraagd waar uw andere zussen zich bevonden op het moment dat u gevlucht was uit de slagerij. U geeft echter aan dat de ene zus in (Jangali) woont en de andere in Qepcha (CGVS II, p.8). Er kan dus geen logische verklaring gevonden worden voor het feit dat u op het ene moment zegt dat uw zus en haar schoonouders niet aanwezig zijn en op het andere moment wel. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat u steeds hetzelfde verteld heeft, namelijk dat iedereen thuis was, behalve de man van uw zus (CGVS I, p. 13). Ook hier ontkent u dat u een andere verklaring aflegde tijdens het eerste gehoor. Deze uitleg is dus eveneens ontoereikend om de vastgestelde tegenstrijdigheid te kunnen aanvaarden. Het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande het aantal mensen dat thuis was op het moment dat u wegvluchtte uit de slagerij, zorgt ervoor dat uw verklaringen weinig aannemelijk overkomen en ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid."* Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift argumenteert dat er geen tegenstrijdigheid is tussen haar verklaringen, maar dat de verwerende partij te weinig rekening houdt met de context, wijst de Raad erop dat dit geen steun vindt in de gehoorverslagen. Tijdens het eerste gehoor heeft de verzoekende partij inderdaad de woning geschetst, en aangegeven wie waar woont, maar tevens heeft ze uitdrukkelijk verklaard dat ze enkel thuis was met haar moeder. Uit het geheel van de verklaringen en de vraagstelling blijkt duidelijk dat dit antwoord betrekking heeft op wie er thuis was toen ze na haar vlucht uit de slagerij thuis aankwam. De verzoekende partij heeft ook verklaard waar de andere personen zich op dat tijdstip bevonden (gehoorverslag 23 juni 2017, p. 11).

De verzoekende partij brengt aldus geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. De verzoekende partij beperkt zich tot het herhalen van het vluchtrelaas en het formuleren van loutere beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De verzoekende partij weerlegt dan ook geenszins de

besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Het voordeel van de twijfel kan de verzoekende partij dan ook niet worden toegekend.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.4.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de rechtspraak van het Hof. In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat *“Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) *“volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het

leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt:

In het administratief dossier bevinden zich de volgende rapporten:

- Cedoca COI Focus “Afghanistan. Security situation in Balkh province” van 28/04/2017
- Cedoca, COI Focus, “corruptie en valse documenten”, van 27 juni 2013

Middels een aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 30 januari 2019 brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van December 2017 (hierna: het EASO-rapport december 2017)
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation - Update” van mei 2018 (hierna: het EASO-rapport update mei 2018)
- EASO Country Guidance “Afghanistan – Guidance note and common analysis” van juni 2018. (hierna EASO guidelines van juni 2018)
- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (hierna: de UNHCR Eligibility Guidelines van augustus 2018).

Zowel uit de UNHCR guidelines augustus 2018 als uit de EASO Guidance note van juni 2018 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij afkomstig is uit het district Sholgara in de provincie Balkh, bijgevolg dient de situatie in het district Sholgara in de provincie Balkh onderzocht te worden.

Met betrekking tot de situatie in de regio van herkomst van de verzoekende partij wordt in de aanvullende nota terecht gesteld dat:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

De provincie is grotendeels in handen van de overheid. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh ruw geschat 1,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 129 burgerslachtoffers vielen.

Aldus dient besloten te worden dat de provincie Balkh in zijn geheel relatief erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn bovendien doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh, en in het bijzonder de stad Mazar-e Sharif blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er soms aanslagen gepleegd worden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2017, als in 2018 vonden er ook enkele aanvallen op “high-profile” doelwitten plaats.”

In de EASO guidelines wordt terecht geconcludeerd dat uit de indicatoren blijkt dat het willekeurig geweld dat in de provincie Balkh plaatsvindt van een dermate laag niveau is, dat in het algemeen burgers geen daadwerkelijk risico lopen op willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het betoog van de verzoekende partij in het verzoekschrift doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, nu de verzoekende partij zich steunt op verouderde rapporten. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat de situatie in 2018 verslechterd is ten aanzien van 2017, doch hiermee toont de verzoekende partij niet aan dat er in de provincie Balkh sprake is van een dermate hoog niveau van willekeurig geweld dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. In dit verband dient er tot slot op gewezen te worden dat de verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aanbrengt die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.5. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS